

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.159 van 9 mei 2000
in de zaak A. 91.354/VII-21.061.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. VIAENE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 28 april 2000 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker op 21 april 2000 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 2 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 mei 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. VIAENE, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker op 5 mei 2000 een pleitnota heeft ingediend; dat een dergelijk stuk niet is voorzien in het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, zodat het uit de debatten wordt geweerd;

2. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, van XXX nationaliteit, komt in België binnen op 24 november 1999 en verklaart zich op 26 november 1999 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het U., met behulp van een tolk.

2.2. Op 23 februari 2000 wordt aan verzoeker de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

2.3. Op 20 april 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 2000 tot weigering van verblijf. De beslissing werd aan verzoeker betekend op 21 april 2000. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 30 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal U. machtig is.

Betrokkene, die beweert de XXX nationaliteit te bezitten, zou sinds 1998 lid zijn geworden van de (M.L.). Zijn broer zou in 1997 verkozen zijn geweest als secretaris-generaal van de 'M.L.' in R. Onder leiding van betrokkenes broer zou de 'M.L.' een demonstratie gepland hebben op 25 oktober 1999 als protest tegen de militaire staatsgreep op 12 oktober 1999. Betrokkene zou zijn broer bij de voorbereiding geholpen hebben. Op 24 oktober 1999 zouden vier à vijf agenten van de geheime dienst betrokkene en zijn broer thuis aangehouden hebben en hen geblinddoekt meegenomen hebben naar een voor betrokkene onbekende plaats. Betrokkene en zijn broer zouden vijf dagen zijn vastgezet en beiden zouden gemarteld geweest zijn omdat ze niet wilden ingaan op de eis een vals getuigenis af te leggen tegen een vooraanstaand XXX-lid van de 'M.L.', m.n. XXX, die in 1997 tijdens een betoging waaraan betrokkene en zijn broer zouden hebben deelgenomen beticht zou zijn geweest van het opzettelijk schade toebrengen aan het gebouw van het Opperste Gerechtshof in I. en die door deze rechtbank zou zijn vrijgesproken van schuld. Na betaling van smeergeld door betrokkenes schoonbroer zouden betrokkene en zijn broer vrijgelaten zijn op voorwaarde dat ze binnen de twee dagen volgens op hun vrijlating zouden getuigen tegen XXX. Betrokkene en zijn broer zouden uit vrees ondergedoken zijn bij een vriend van betrokkenes broer in S. waar betrokkene voor een dag verbleef. Vervolgens zou betrokkene afwisselend naar zijn vrienden N. en A. in N. verbleven hebben. Terwijl zij ondergedoken zou de geheime dienst volgens betrokkene twee à drie keer naar hem en zijn broer gevraagd hebben waardoor ze genoodzaakt werden te vluchten naar K. Betrokkene zou daar ook opgespoord zijn geweest door de geheime dienst waardoor hij zijn land moest verlaten om in België asiel aan te vragen.

Vooreerst dient opgemerkt dat betrokkenes relaas voor het Commissariaat-generaal niet overeenstemt met diens verklaringen volgens het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo stelt dit laatste dat

betrokkene tijdens de betoging in 1997 voor het Opperste Gerechtshof in de buurt van XXX mee demonstreerde en dat deze zich niet schuldig zou hebben gemaakt aan vandalisme. Opvallend is echter dat betrokkene plotseling voor het Commissariaat-generaal beweerde door de drukke menigte tijdens de betoging XXX niet te hebben gezien en dat deze zich wel degelijk schuldig had gemaakt aan het opzettelijk schade toebrengen aan het gerechtsgebouw. Toen betrokkene met bovenstaande vaststelling werd geconfronteerd wees hij deze tegenstrijdige verklaring toe aan een fout van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat betrokkene zich pas op dat moment tijdens het verhoor beklaagde over de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken en hiervan niet eerder tijdens de asielprocedure (o.a. in zijn verzoekschrift tot dringend beroep of bij de aanvraag van het verhoor voor het Commissariaat-generaal) melding heeft gemaakt. Tevens dient vastgesteld dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde zich niet meer de naam van de vriend van zijn broer te herinneren waarbij hij ondergedoken zou zijn in S. Dit is bevreemdend daar betrokkene in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken de naam van de desbetreffende persoon wel vermeldde.

Bovengaande anomalieën brengen de geloofwaardigheid van betrokkenes vluchtaanleiding in het gedrang.

Vervolgens moet vastgesteld worden dat ook de partijkennis van betrokkene zeer miniem is. Zo wist betrokkene de naam niet te geven van de secretaris-generaal van de M. en wist hij verder niets te vertellen over het partijprogramma, de interne partijstructuur en zelfs van de politieke activiteiten van zijn broer (als secretaris-generaal van R.) waarvoor hij regelmatig werkte. Hieruit kan afgeleid worden dat het beweerde engagement van betrokkene bij de 'M.L.' in twijfel kan getrokken worden.

Tenslotte moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Ambassaderapport van 3 maart 2000) blijkt dat er na de staatsgreep van 12 oktober 1999 geen sprake is van politieke partijen (zoals de M.) of individuele leden ervan. Indien er arrestaties gebeuren dan gaat het duidelijk om misdaden van gemeenrecht zoals fraude, corruptie en belastingontduiking. In het licht van voorgaande heeft betrokkene geen afdoende, noch zwaarwichtige elementen aangebracht die er zouden op wijzen dat hij wel degelijk door de autoriteiten van zijn land wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, de bestreden beslissing op 21 april 2000 aan verzoeker werd ter kennis gebracht en het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas op 28 april

2000 werd ingediend bij de Raad van State; dat verzoeker vanaf 21 april 2000 op de hoogte was van de bestreden beslissing; dat de termijn van vijf dagen om het grondgebied te verlaten loopt vanaf 21 april 2000, zodat verzoeker ten laatste op 26 april 2000 zijn verzoekschrift had moeten indienen; dat verzoeker gewacht heeft om een verzoekschrift in te dienen tot na het verstrijken van de termijn van vijf dagen, zodat hij niet diligent en alert heeft gereageerd en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing om dit motief niet ontvankelijk is, conform een constante, vaste en uniforme rechtspraak van de Raad van State (zie in dit verband onder meer) :

"R.v.St., XXX, nr. 64.608, 20 februari 1991;

R.v.St., XXX, nr. 67.513, 11 juli 1997;

R.v.St., XXX, nr. 74.296, 16 juni 1998;

R.v.St., XXX, nr. 78.154, 15 januari 1999;

R.v.St., XXX, nr. 81.965, 29 juli 1999;

R.v.St., XXX, nr. 83.091, van 25 oktober 1999.

Vaste rechtspraak zowel van de Franstalige als van de Nederlandstalige Kamer, zie Jaarverslag 1994-1995, blz. 264 en Jaarverslag 1995-1996, blz. 159.";

5. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen mei tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.